

чалъ около себе си своето стадо, което слушало гайдата, свирката, кавала, както правятъ хората по сватби, сборове и тлъки.

Захарий напуска овчарството

Въ 1870 г. Захарий Стояновъ усѣтилъ въ сърдцето си, че е унижение за него и безполезно да бжде простъ овчаринъ. Толкова повече, че той не получавалъ отъ баща си никаква издръжка. Затова пожелалъ да научи сигуренъ занаятъ, отъ който може да се прехранва презъ живота си.

Единъ день, вече 20 годишенъ младежъ, Захарий като че се събудилъ отъ дълбокъ синъ. Той напусналъ кошарата.

На 1-й май 1870 г. Захарий се изправилъ предъ баща си въ Медвенъ и рекълъ:

— Татко, овчарството и пастирството не може вече да ме храни. То не ми се нрави. Искамъ да заломя друга работа, отъ която да си осигуря прехраната. Азъ пасохъ въ Добруджа овцетъ цѣли 4 години; за това не съмъ получилъ нищо. Дай ми баремъ 100 гроша за пѣтни разноски и единъ билетъ за пѣтъ.

Като чулъ тѣзи думи, баща му страшно се разсърдилъ, грабналъ една суровица и почналъ да го гони изъ цѣлото село и да го бие.

Момъкътъ напусналъ селото въ Добруджа безъ всѣкакви срѣдства на ржка, голъ и босъ. Тръгналъ по селата, гдето милостиви хора му давали по коматче хлѣбъ. Така скиталъ нѣколко дни, докато стигналъ въ Варна. Въ този градъ, тогава турски, гръцки и еврейски, не можалъ да намѣри работа и заминалъ за Русе, гдето ималъ познатъ единъ пѣргавъ и добъръ младежъ на име *Георги Икономовъ*, родомъ отъ Сливенъ. Икономовъ завелъ Захария въ читалището „Зора“, гдето често се навѣрталъ, и го препоръчалъ за слуга, защото знаелъ, че момчето е внимателно, послушно, обича и разглежда